

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣта вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоще ствованія трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмъ та за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външнѣи настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

БЪЛГАРСКОТО КНИЖЕВНО ДРУЖЕСТВО ВЪ БРАИЛЪ.

Съ това дружество са случавя сѣщото, което става съ сичкытъ общеполезны учрежденія между насъ Българетъ. Додѣто бѣше ново, за него са гълчаше това и основа и на него са полагахъ голѣмы надѣжы. Мнозина мисляхъ, че отъ дружеството ще потече дѣятелность, която ще облагодѣтелствова изведнажъ българскый народъ и ще придаде бѣлскаво значеніе на българскытъ книжевность еще отъ първый день на неговото появленіе или съставленіе. Нѣ мнѣхъ са година, мнѣхъ са друга, името Книжевно Дружество увѣтхъ и едни съвсѣмъ го забравихъ, а други станахъ напълно равнодушны къмъ него. Дружеството остана безъ нравственыхъ подѣржкы, каквото са лишавать отъ подобны подѣржкы нашитѣ читалища, нашитѣ вѣстници и другытъ общеполезны заведенія. Онѣзи, които го съставихъ, днѣсь гледать на него съ сѣщото студено око, както и онѣзи които не сѣ зели никакво участіе въ нѣговытъ дѣла. Тѣзи съставители мислятъ, че сѣ си исполнили сичкы дѣлгъ къмъ него, като сѣ записали нѣкаквѣ помощъ, и че отъ тукъ на тѣй вече нѣмать да правятъ нищо освѣнъ да оставять работытъ на едно настоятелство и да повывквать сегысь-тогисъ срѣщу това настоятелство за неиспълненіе на неговытъ дѣлжности. Нѣ така сѣщо става и съ читалищата. Като помогнѣтъ 30—40 гроша на заведеніето, членоветъ му мислятъ че сѣ свършили много нѣщо, че вече не имъ остава друго нищо да правятъ освѣнъ да бѣдѣтъ зрители и да чакать другы да работятъ за тѣхъ. Нѣ защото сѣкый чака отъ другытъ, то никой нищо не върши и читалищата малко по малко са обръщать на празни имена. Захващать са тогава выкове и сички грѣхове са стоварвать врѣхъ настоятелствата, като выковны въ недобры вървежъ на тѣзи заведенія. На мѣсто да си помислятъ, че заведеніето е на сичкы и че сичкы трѣба да работятъ за неговото добро и за нѣговый напрѣдѣкъ; на мѣсто да разберятъ, че настоятелството са поставя само за текущитѣ работы, и че нравственото значеніе на заведеніето зависи отъ сѣдѣйствието на сичкытъ членове: тѣзи членове стоить празны и трѣсятъ на кого да стоварятъ това, което трѣба да тежи на тѣхъ, и което е тѣхенъ грѣхъ.

Да прѣмиснемъ сега на дружеството и да видимъ неговото вещественно и нравственое положеніе по подробно. Ный ще са мжчимъ да покажемъ минимытъ и, ако ни доле отряжи, истинскытъ причины на това положеніе не толкозь правильно и добро.

Годишното събрание на това дружество са отвори въ недѣля на 25 Іулія, и трай два дни. То са развали безъ да свърши нѣ-

що за подобреніе на дружеството, защото на вторый день са яви, че то не е пълно и слѣдовательно че то нѣма силъ и право да нарежда нищо по дѣлата на дружеството. Устава иска отъ събраніето да прѣдставлява поне 23 отъ сичкытъ членове на дружеството, и въ първый день са показа, че събраніето прѣдставлява нужнытъ гласовен и може да пристѣпи къмъ дѣлата си. То наистинѣ пристѣпи къмъ тѣхъ, безъ да знае, че букурешкый прѣдставитель прѣдставлява не сичкытъ букурешкы членове. Нѣ на вторый день работата са промѣни. По еднѣ телеграммъ отъ Букурещъ станахъ явно, че рѣчителный прѣдставитель е умноженъ не отъ сичкытъ членове въ Букурещъ, нѣ отъ 5-ма, и че слѣдовательно другытъ членове не сѣ прѣдставены. Събраніето изгуби чрезъ това до 40 члена не прѣдставены и числото на гласоветъ са навали значително. Събраніето са обяви непълно и бѣде припушено да прѣвѣса починтытъ разисканія. Освѣнъ Браилъ и Болградъ, които са прѣдставяхъ напълно, и Букурещъ, отдѣто са обаихъ 5 ма членове, отъ друго мѣсто нѣмаше прѣдставители, защото нашитѣ родолюбцы намѣрили за по добро да мѣлчатъ прѣдъ призваніето на настоятелството. Гюргево, Букурещъ, Галацъ, Кишеневъ и Одессъ, толкози ревностны въ начало, не счели за нужно да си проводятъ прѣдставители на годишното събрание на дружеството, на което са считатъ основатели!

Защото въ тахъ случкы са крѣе объясненіето на не толкози доброто положеніе на дружеството, за това ный ще държимъ думатъ си около нежъ и ще са мжчимъ да ѣ покажемъ въ истинный ѣ смыслъ и въ сѣщытъ ѣ причины.

Отъ непроважданіето на прѣдставители са разбира, че Българетъ отъ рѣченнытъ градища нѣмать дружеството присърце, твърдѣ малко желантъ доброто му и никакъ не зематъ дѣятелно участіе въ неговото подобреніе. Нѣ кое ги кара да постѣпватъ тѣй и да са отричатъ отъ своего собствено дѣло? Каква е причината на това мъртвешко рав оушнѣ, което е способно да уморя сѣкъ общественыя работъ? За причини на това ни показяхъ 1) сѣперничеството на нѣкои градища за мѣстопрѣбываніето на Дружеството; 2) не прѣсмѣтаніето на настоятелството, което заловило работы по голѣмы отъ срѣдствата на дружеството; 3) перѣдонното издаваніе на книжкытъ отъ періодическото списаніе; 4) многословіята, доказваніята и недѣятелностьтъ на нѣкои отъ дѣйствиелнытъ членове.

Като викинемъ въ работытъ както трѣба, намъ не ще бѣде трудно да разберемъ, че тѣзи причини сѣ просты прѣлозы, изказаны насполуки, за да има какво да са каже. Ный не знаеме какво мислятъ го-

рѣказанытъ градища и таквызи ли сѣ точно тѣхнытъ претексты; нѣ защото не доволнытъ отъ дружеството Браилчане това показяхъ, това и ще разгледаме.

1. Нѣкоп градове не проводили прѣдставители на събраніето, защото искали дружеството да мѣстопрѣбывава не въ Браилъ, а на примѣръ въ Букурещъ или на друго нѣкое мѣсто. Нѣ пыта са може ли да са показува сѣперничество тамъ и въ това, което е станѣло съ удобреніето на сичкы? На първото събрание са одобрило дружеството да живѣе въ Браилъ; сега какво е това сѣперничество и има ли то смыслъ? Ако бѣше думата за онѣзи, които не одобрихъ дружеството еще отъ начало и не прѣвѣхъ участіе въ него, защото щѣло да бѣде въ Браилъ; тогава думата сѣперничество щѣше да има значеніе. Нѣ тука са говори за онѣзи Българе, които одобрихъ сегашный уставъ на дружеството и които поставихъ това дружество въ Браилъ, говори са за членоветъ на дружеството. Могатъ ли тѣзи членове да говорятъ за сѣперничество, безъ да са покажѣтъ непослѣдователны, несправедливы и нѣкакъ глупавы? Намъ са струва, че тѣхнытъ адвокаты въ Браилъ имъ приписватъ твърдѣ несполучены извиненія.

2. Много отъ членоветъ са теглятъ отъ дружеството, защото не удобряватъ онѣзи размѣръ въ който е захватило работытъ. Споредъ адвокатытъ на тѣзи членове дружеството заловило работы много по голѣмы отъ средствата и силытъ си. Намѣсто да захвати отъ малко и да си простира дѣлата постепенно, дружеството захватило изведнажъ голѣмы работы, които твърдѣ лесно и скоро могатъ го докара до истощеніе и развалъ. Ако бѣше са говорило това отъ странъ на хора, които не сѣ удобрявали устава на дружеството, думытъ бы заключавали нѣкакъвъ смыслъ. Тѣзи хора забравятъ, че грѣха не е на настоятелството, а на устава, който иска отъ него таквази широкъ дѣятелность и който е одобренъ отъ сичкытъ членове на двѣ прѣминѣли събрания.

Ако е было нужно да са захваща отъ малко, за това трѣбало да са мисли въ началото. Прѣди да са одобри устава, трѣбало той да са състави така, щото да допуща постепенно разширочаваніето на работытъ, а нѣ да ги разширочи изведнажъ, каквото е станѣло. Като не е станѣло това на врѣмето, вината не е ли на сичкы и сичкытъ не трѣбаше ли да са обвиняватъ въ тоя грѣхъ? Защо да са товари сичко на настоятелството и да са избѣгва за таквызи причини събраніето? Има ли какво годъ основаніе онѣзи, които постѣпва тахъ, и може ли да са прѣвѣе тази втората причина за какво-годъ извиненіе?

Широката и вънъ отъ силитѣ дѣятелностъ е наистинѣ пагубна за дружеството; нъ за това трѣбало да са мысли още при отваряніето му. Да го повръщаме днѣсь къмъ началото и да докарваме срѣдѣтъ въ началото, това на' да ли ще послужи за укрѣпленіе на учрежденіето. Тогава сѣкый ще има право да глѣда съ недовѣріе на това дружество, което е било толкози глупаво, щото неможило да си прѣсмѣтне силитѣ и да си съобрази дѣлата съ тѣхъ. Веднажъ поченжло, то трѣба да продължава дѣлата си и да ги запазва поне на сжщѣхъ степенъ, на която са намиратъ сега.

Добрѣ бы было да са почакали додѣто са умножатъ срѣдствата на дружеството, и вече тогава да са почеле неговата дѣятелностъ; нъ не трѣба да забравяме, че съ одобреніето на устава ний сами извикахме таѣхъ дѣятелностъ; ний си послѣ не прѣставяхме пакъ да выкаме, че дружеството много са помайва. Сега не ни остава, освѣтъ да улеснимъ дружеството като му помогнемъ въ увеличеніе на срѣдствата и като виѣсемъ записанитѣ си помощи. Сичко друго ще бѣде празна дума и обвиненіе срѣщу насъ самитѣ.

Дѣятелността на дружеството са поченж на широко, защото са смѣташе на голѣмы средства. Ако бѣхме си платили помощѣ въ врѣме, никой днѣсь не щѣше да казва, че срѣдствата на дружеството сж малки и дѣятелността му не споредъ тѣхъ. Нито въ първѣхъ годинѣхъ са събра потрѣбното количество, нито въ вторѣхъ; нито прѣзъ първѣхъ си изпълнихме сички задълженія, нито прѣзъ вторѣхъ. Като е тѣй, кой е виноватый въ слабостѣхъ на средствата — ний ли членовѣтѣ, или настоятелството на дружеството?

Като не было въ начало, казватъ нѣкои си, нека да бѣде сега. Нека сега са скратѣхъ дѣлата на дружеството и числото на дѣйствителнитѣ членове. Нъ може ли да стане това безъ голѣмы нащърбенія на онѣзи ползы, които са чакатъ отъ дружеството? Да са спрѣхъ съвсѣмъ дѣлата на дружеството до по добро врѣме, азъ го разбирамъ, ако и да не го одобрявамъ, защото убива кредита на дружеството прѣдъ насъ и прѣдъ свѣта; нъ да са спрѣхъ на половинѣ, това не можъ да разберѣхъ, защото знамъ, че сѣка половина мѣрка бива повече вредителна, отъ колкото полезна. Азъ не одобрявамъ съвѣтитѣ за съкращеніе и по много други причини, отъ които ще изброя тука нѣколко.

Цѣльта на дружеството е да спомага на народното свѣстѣяване съ по много и по многостранни срѣдства и умственны трудове. Нъ за да достигне таѣхъ широкъ цѣль, дружеството има нуждъ първо отъ много умственны силы, и второ отъ много материалны срѣдства за подържаніе на тѣзи силы и за распространеніе на тѣхныгъ произведенія. Ще каже, дружеството, за да бѣде дружество и за да гони своѣхъ цѣль както трѣба, трѣба да има много работници, трѣба да държи много дѣйствителны членове, каквото трѣба да владѣе и голѣмы капиталы. Ще каже че нѣговитѣ цѣли не са достигатъ съ малко хора, съ малко работници. Между това, какво искаме ний? Искане съвращеніе въ работницѣтѣ, искаме да навалимъ числото на тримата дѣйствителны членове, които работятъ днѣсь за дружеството! Не сме ли чудны!

Нъ ще ми покажатъ средствата и ще

ми отговорѣхъ, че обстоятелствата така искатъ. Азъ вече казахъ, че тѣзи обстоятелства сж нашето нераденіе да си внесемъ помощѣ. Нека си внесемъ помощѣ, дошитѣ обстоятелства ще са махнатъ. Прѣди да прибѣгнемъ до униженіе на дружеството, трѣбаше да си изпълнимъ къмъ него сичкитѣ длѣжности и да направимъ освѣтъ това и нѣколко жертвы и усилия. Направихме ли ги? (Слѣдува.)

ПРОТЕСТАНТИТѢ И ПРОПОВѢДИТѢ ИМЪ.

(Продълженіе отъ брой 26 й.)

Тука ще ни възразѣхъ, че мисіонерытѣ не отричатъ сѣхъ на молитвитѣ и ходатайството на свѣтитѣ; нъ че тѣй осжждатъ онова слѣпо поклоненіе на свѣтитѣ, което са пада само Богу. Намѣсто да просѣхъ спасеніе и помощи отъ Бога; на мѣсто да чакатъ сичко отъ Бога: православнитѣ притичатъ къмъ свѣтитѣ и забравѣхъ зарадъ тѣхъ Бога. За тѣхъ свѣтитѣ не сж посрѣдници и не са просѣхъ за посрѣдничество, нъ направо за помощи, като да сж тѣй господаритѣ. Така казватъ мисіонерытѣ и работитѣ нѣкакъ оправдаватъ думитѣ имъ, защото наистинѣ массата така са обръща къмъ свѣтитѣ и тѣй са запира на тѣхъ въ молитвитѣ си, като да нѣма задъ тѣхъ Богъ и господарь. Нъ мисіонерытѣ сж прави само по видимо му. Ако земаме само това, що видимъ, и не възлазѣме до причинитѣ му, тѣхныгъ нападанія щѣхъ да бѣдѣхъ отъ една поразителна истинностъ. За добръ честъ въ таквызи въпроси не трѣба да са запираме само на явленіята, защото сичкитѣ ни обясненія ще бѣдѣхъ неточны и ще са срутитѣ при първото допираніе на критикѣхъ. За да иматъ нужнѣхъ силѣ, осжжденіята на мисіонерытѣ трѣбаше да са косватъ до сжщността на работѣхъ, а не само до неправилнитѣ и проявленія у простонародіето. Ако массата отъ дебелинѣ е обърнала призиваніето на свѣтитѣ на службѣ, прилична само Богу; това не ще каже, че е виновато православіето. Тука е виновато невѣжеството на православнитѣ, а не самото православіе; виноваты сж онѣзи обстоятелства, които сж докарвали това невѣжество до такава успенихъ степенъ.

Духа на православіето, на широкото и разбраното православіе, толкози са гнущи отъ служеніето на свѣтитѣ, колкото и протестанството. Този духъ ни казва че трѣба да призиваме свѣтитѣ, нъ не да чакаме отъ тѣхъ спасеніе. Всякое да яніе благо е отъ Бога; нему прочее трѣба да обръщаме молитвитѣ си за сѣко нѣщо. Дѣ е сега тука противното на Христовото ученіе? Въ самото православіе ли, или въ невѣжественото употребленіе на православнитѣ обычаи? Ако е въ послѣдното, защо да нападеме на православіето? Който е невѣжественъ, той и при най доброто и духовното ученіе ще впада въ злоупотребленія и ще обръща чиститѣ обряды на грубы и дебелы церемоніи. Умный человекъ и вѣщій никога не ще падне до таквызи дебелины и да го принуждаващъ. — Мисіонерытѣ нѣматъ право да кажатъ и това, че ако не бѣше имало обычаи, не бы имало и злоупотребленіето; защото невѣжеството има широко поле за свонѣхъ глупости и ако не този, то другый обычай ще обърне на мързость и запустеніе.

Дайте на православнитѣ да са свѣстѣхъ

и да познахъхъ що правѣхъ, тѣй самы ще отхвърлятъ излишествата и ще са запрѣхъ на онова, което е сжщественно и добро. Нъ додѣ доде това врѣме, недѣйте ги лѣга, недѣйте имъ прѣдставлява работитѣ наопжжи и, като ги наплашите, не ги кѣсайте отъ народа имъ, отъ черквѣхъ имъ. Покажи на Българина злоупотребленіето, отвори му очитѣ; нъ не го карай да гледа съ твоитѣ очи и да пріема твоето, а да намразѣва онова, което до вчера е почиталъ и което днѣсь почитатъ сички отъ неговѣхъ кръвъ. Призиваніето на свѣтитѣ и почитаніето на иконитѣ не сж такъ вышъ нѣща, отъ които трѣба да са бѣга като отъ смъртны грѣхове. Основа а на тѣзи обычаи е добра и излиза отъ сжщността на христіанството, както видѣхъме. Защо прочее прѣвърщаме тѣзи обычаи по воляхъ си и да поплашваме слабѣхъ съвѣсти съ тѣхъ? Защо да смѣсяме обичая съ злоупотребленіята му и да са служимъ съ това за раскѣсваніето на единъ злочестъ народъ? Протестантитѣ говорѣхъ се съ правѣхъ и Бога; нъ има ли въ тѣхныгъ проповѣди таквази правда, каквато искатъ отъ другитѣ?

Мисіонерытѣ спиратъ свонѣхъ осжжденія на това, че въ св. Писаніе не са говори ни за призиваніе на свѣтитѣ, ни за иконопочитаніе. Нъ, пита са, за кое са говори тамъ опрѣдѣлено и точно и кое не е обяснявано и допълвано отсетнѣ? Главнитѣ основанія на христіанството сж: тринчността на Бога и божеството на Христа. Е, добръ, не сж ли тѣй утвърдени на първитѣ вселенскы съборы? Не сж ли тѣй по напрѣдъ опровергаваны и отхвърганы, като истинны неисказаны въ евангеліето или исказаны не съ таквази точностъ, каквато имъ сж придали съборитѣ? Ако има неточностъ въ основитѣ, таѣхъ неточностъ не ще ли бѣде по голѣма въ частноститѣ и въ онова, за което Христосъ нищо не е мыслилъ, сирѣчь за богослужебнитѣ обычаи и обряды? И ако опрѣдѣленіята на съборитѣ са пріематъ за еднотѣ, защо да са не пріематъ и за другото? Послѣдователностъ ли е това? — Ако ни кажатъ, че божеството на Исуса Христа е было общепрѣто и прѣди съборитѣ; ний ще кажемъ че и призиваніето на свѣтитѣ е было такожде пріето. Свѣтій Иринеи пише въ II вѣкъ, че дѣва Марія прѣклонена къ послушанію Бога и бычаеъ ходатайцею прѣдъ нимъ. Свѣтій Кипріанъ въ III вѣкъ пише, че молитвата на мученицитѣ много помага на онѣзи, които сж паднали. Който отъ насъ са удостои да са приближи до Бога, да моли прилежно за сички насъ. Почитаніето на мощитѣ са почева сжщо така отъ II вѣкъ. Ний четемъ за св. Поликарпа, че язычницѣхъ не дали тѣлото му на христіанетѣ, за да не му въздаватъ по чести. Его ви, че дошитѣ обычаи, споредъ мисіонерытѣ, възлазѣхъ до първыгъ врѣмена на христіанството! Ето ви, че съ тѣзи обычаи черковата е была пълна съ благочестіе и святостѣта е была разлята по-много! Наистинѣ сегашнитѣ злоупотребленія на тѣзи обычаи еще не сж са были поченжли тогава; истинѣ, че почитаніето на мощитѣ не са е было обрънжло еще на слѣпо поклоненіе и служеніе; нъ не трѣба да забравяме, че тогава христіанетѣ сж были малцина и тѣхната голѣма ревностъ ги е изваждала и запазвала отъ суевѣрното разбираніе и испѣдненіе на

добриятъ обичай. Когато християнството станало наслѣдіе на цѣлы народы и мас-сы; когато на чисто духовното християнско учение са присѣдинили невѣжественни хора, обичаитъ са размѣтили, почитаніето са размѣсило съ поклонение и служение и многеството погледнало на иконитъ, мощитъ и свѣтитъ, като на прѣдметы за поклонение, като на нѣкаквы божества, по лостѣпны отъ самага Бога. Черквата оплаква сичко това; нѣ може да го запре, защото не може да развали законитъ на историческото развитіе, на историческитъ постепеностъ, на които закони прѣминаваме и ний сега, за да по-жемъ по добръ, дѣ е причината на злото — въ врѣмето и невѣжеството ли, или въ православіето.

Въ дѣтинскій възрастъ на народитъ, който быза и безкирпентъ, нѣма друго средство за прѣдставленіе на Бога и на неговитъ сзойства освѣтъ образността. Сичвата старина свидѣтелствова за това. У сичкитъ стары народы вѣрата е образна и божествата са прѣдставляватъ съ вѣщны прѣдметы, като идоли и прочее. Този исторически законъ е ималъ силъ и за онѣи народы, които сѣ имали най отвлечены вѣроученія. Индійскитъ брамны и будиститъ припознаватъ едно божество съвсѣмъ безлично и не отдѣлно отъ свѣта; при се това и тый сѣ са покорили на врѣмето и измислили нѣкаквы си вѣплоченія чрѣзъ които Богъ ужъ са явявалъ на земахъ и така безличный богъ получава лица и лесниѣ да са прѣдставлява въ образы и идоли. Отъ древнитъ народы само Евреитъ сѣ запазили учението за едно-го Бога. Въ учението на Евреитъ Богъ е личенъ и духовенъ; нѣ евреитъ никога не можили да разбержтъ тахъ духовностъ и да са запржтъ на неѣ: тый были за това твърдѣ невѣжественны. За да са отвлечемъ отъ матеріалностъ и образностъ и да мислимъ за Бога споредъ неговитъ духовностъ, трѣба да сме достигнали до извѣстна степенъ въ умственното развитіе. Другояче не е възможно това, каквото не е възможно и за едно дѣте. Ето каква е причината, дѣто евреитъ не са запирали на моисеевото вѣроучение, а сѣкога търсили другъ по-образна вѣрѣ и постоянно впадали въ идолопоклонство, колкото и да сѣ выкали срѣщу това пророцитъ. Когато не приемали идолитъ на язычницитъ, тый отдавали поклонение на таквызи нѣща, които сѣ были освятены по нѣщо и чакали отъ тѣхъ помощи. Тый са покланяли на колегата съ завѣта и очикали отъ него помощь въ войнитъ си. (Слѣдува.)

ПЪТНИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ.

ТУЛЧА.

(Продължение отъ брой 26-й.)

За добротѣвѣстный и свѣрѣпенный учитель има и други камъни за прѣминаване, има старитъ понятія за училището и за учителскитъ длѣжности. Отъ тебе не искатъ свѣрѣпенностъ въ сичкитъ дѣйствиѣ; отъ тебе искатъ приравнение на тѣхнитъ мѣстѣ. Дѣтната обхода на учителя съ ученицитъ, дѣтното прѣподаване, сичко това е грѣхъ прѣдъ нѣкои хора. За тѣхъ училището ще бѣде добро, ако е наредено така, както сѣ тый запомнили, или както сѣ тый правили — Разбира са сега, че училището не може да са застои на единъ редъ, а като не може да са застои то не може и да плодотвори. Каприцитъ на родителитъ отнематъ дѣцата отъ училището и правитъ учителя да жалѣе своитъ трудове.

Едно читалище са крѣпи по добръ и то благодарение на нѣколко ревностны млади. Намъ е

пріятно да помянемъ тука, че то гледа на своето призвание много по дълбоко, отъ колкото много други читалища. То е далечъ отъ тѣзи дѣтнски увлечения, които заузехъ нѣкои читалища; го е далечъ отъ прѣдставления и други подобны; то иска да са държи по-серіозно и да са крѣпи съ по благородны средства. Убѣдены въ ползжѣ на учреждението, членовѣтъ искатъ да го поддържжтъ съ другъ единъ начинъ, а не съ игры. И тука има хора да желажжтъ отъ читалището сѣкаквы забавления, нѣ тѣхнитъ гласъ не са слуша и читалището си остава едно чисто и свѣто учреждение, което не трѣбува да са скѣрни съ работы нѣдостойны за него. Читалището е нашето мило дѣте, което ний отъ любовь не искаме да гле-зимъ. — Мѣсто е тука да заблѣжимъ, че онѣи, които са дѣлжжтъ отъ общинитъ, дѣлжжтъ са и отъ читалището и не приемажъ да бѣжжтъ не-говы членове. Тѣхнитъ жени сѣ вѣтъ и отъ женското дружество.

Когато мжжѣтъ сѣ нескоспны, женитъ ще бѣжжтъ още повече, защото сѣ по-прости и по далечъ простиратъ клокзартвото и дѣленіето. Тѣхното женско дружество не прилича на нищо и не работи нищо. Защо е, какво трѣба да прави и да гони, това не е отъ знанието на женитъ. Тый знажжтъ само да събиратъ пары и както трѣба и както не, да са каратъ за началство, и повече нищо. Че дружеството трѣба да бѣде една мисль за съединение и освѣтление на женитъ за това и на умъ не имъ иде. Напротивъ, то е станало учреждение за образъ и съперничества. До дѣто го нѣмаше нашитъ многостойны господжи си правяхъ поне внешнѣ политикѣ; сега и това нѣма. Сега чисто и просто са мразжжтъ и не щажъ да са виджжтъ. Събраніята имъ са рѣдки, твърдѣ рѣдки и наполовинѣ. Никого нѣма общо събрание, никого не сѣ са явили нѣкаквы дѣла, които да покажжтъ животъ. Ако не бѣше събиранието на паритъ въ името на дружеството, не щѣхме да знаемъ, че има въ Тулчѣ женско дружество. Ще каже, дружеството има само едно голо име.

Нравитъ на Тулчанскитъ Българе сѣ похабены въ това отношение, че въ тѣхъ нѣма нищо чисто Българско. У женитъ на търговцитъ има една прѣсторенностъ вѣтъ отъ мѣржжжтъ, и тая прѣсторенностъ са показва и въ облѣклото, и въ манеритъ, и въ приказкитъ и въ цѣлото поведе-ние. Облѣклото е отъ послѣднжжтъ модѣ, манеритъ сѣ ако не вѣенскы и парижкы, поне галацкы; нѣ надникнете подъ тѣзи дрехы и манеры и вий ще видите, че подъ тѣхъ са крѣе една глупава българка, безъ сѣкаквы достоинства. Докарайте работжжтъ до приказкы, и вий ще видите, че тѣзи мочны жени говоржжтъ, поне прѣдъ чужды хора, чужды думы и чужды фразы, отъ които вий изведнажъ разбирате, че въ главитъ на женитъ има вѣгъръ, има прахъ има и паяджина, само здравъ смисль нѣма. Нѣкои отъ тѣхъ знажжтъ твърдѣ добръ какво ще каже кокетство и го упражняватъ масторскы; други са хважжжтъ че разбиратъ отъ сичкитъ забыколы на корито (тичане подырътъ жени;) нѣ ако потърсишъ отъ това, което трѣба на една ступанка и на една майкѣ, ты не ще намеришъ нищо. Врѣмето за полезнитъ учения, за ступанство и въспитаніе, са минжло въ упражненія на хора, на облѣзѣ, на крѣвеніе и глеzenie. За тѣзи жени е голѣмъ грѣхъ да свѣжжтъ, да приказватъ, да ходжжтъ или сторжжжтъ нѣкои обичай по чисто българскы начинъ. За тѣхъ влашко-го и грѣцкото е по-горне, по-цѣнно.

Протогипитъ на тѣзи исписаны куклы, сирѣчь мжжѣтъ не сѣ по долни отъ тѣхъ, защото сичко това става съ тѣхно удобреніе и быле за голѣмо тѣхно удоволствие. Тѣзи хора са гордѣжжтъ съ онова, отъ което трѣба да са чѣрвжжжтъ!

Прагитъ на останжжжтъ 500 кжжы, които ний тука наричамъ ма х а л е п ц ы, въ противоположностъ на търговцитъ, на ч а р ш и л и т ѣ, сѣ развалены въ другъ смисль, еще по лошъ. Размѣсяны съ казацитъ и молдованитъ, два ребены елемента, които испаджжли твърдѣ низко и не мислжжтъ за утрѣ, и които намиражтъ утѣшеніе въ виното и ракижжтъ, махаленцитъ всмуквали въ себе си тѣхнитъ привычки и станжжли приличны на съсѣдѣтъ си. И тый пѣжтъ като казацитъ, и тый не мислжжтъ за утрѣ, като молдованетъ, и додѣто нѣкои казацы са научаватъ на трудолюбіе и на ступанство отъ Българетъ, Българетъ изгубватъ полѣка лека тѣзи похвалны и полезны качества. За нашѣ градъ ще бѣде твърдѣ злѣ, ако

тѣзи Българе останжжтъ мрѣтвы удове на народното тѣло. На общината прѣдстои да са погрѣже за искорененіето на злото и за освѣтленіето на толкози българскы челяди върху тѣхнитъ интересы. Пагубитъ сѣ осязателны, за да ги види сѣбкый. Отъ толкози души общината нѣма онажъ помощь, която можаше да има, ако тый бѣхъ добры и трудолюбивы Българе. Черковата не са посѣщава освѣтъ отъ малцина отъ тѣхъ. Повечето и до сега ходжжтъ на рускжжтъ и молдован-сѣжжжтъ черковѣ за голѣмъ срамъ и на себе си и на народа си.

У сичкитъ Българе има това похвално свойство, дѣто своето да ичатъ за нищо, а чуждото и оидѣленото да цѣнжжтъ твърдѣ много; нѣ у тулчанскитъ Българе: тоя навикъ е еще по силенъ. За тѣхъ сѣко нѣщо е очарователно и добро, ако е чуждо или далечъ отъ тѣхъ. Българската черкова не е добра за тѣхъ, защото е българска; българскитъ попове нѣматъ цѣнѣ, защото ги знажжтъ кои сѣ и що сѣ; българската община е ничтожна за тѣхъ, защото знажжтъ кои ходжжтъ тамъ; българскитъ училища не чинжжтъ нищо, защото въ тѣхъ нѣма учители отъ далечны мѣста и не са прѣдава на чужды языцы. Съ единъ думѣ, чуждото е по горне отъ българското, а оидѣленото (макаръ и българско) по добро отъ тулчанското. Въ Тулчѣ има достойны хора, нѣ тѣхнитъ достоинства трѣба да сѣдѣжжтъ безъ упражненіе, защото гражданетъ имъ са преситили. Далечъ отъ Тулчѣ, тѣзи хора быхъ имали голѣмъ почетъ отъ Тулчанцы; днѣсь нѣматъ такъвъ почетъ, защото окоето на съгражданетъ е-динородцы отблизу не види достоинства, а само слабоститъ и недѣстатѣцитъ имъ, и оидѣненіето става не по първитъ, а по вторитъ. Отдѣ са е зело това пагубно свойство у насъ? Отдѣ е дошло това зло, което е главната причина на сичкитъ наши несподуки и неуспѣхы? Было ли е то едно отъ кореннитъ свойства на нашето племе, или е привнесено въ нашѣй характеръ отъ историческитъ обстоятелства, азъ не са рѣшавамъ да лжжж. Ще заблѣжжж само, че исторіята е усилила това свойство твърдѣ много. Слабы самы по себе и съвсѣмъ беззащитны прѣдъ покорителитъ, Българетъ поченжжли да гледатъ на себе си и на своето си като на нѣща най долни и ничтожны, и на чуждото съ уваженіе и съ прѣувеличение на силжжтъ и достоинства му. Веднажъ поклатенъ въ самоувѣреніето си; веднажъ ослоненъ на мисльжжтъ, че той не струва нищо, Българина прострѣлъ тахъ мисль и на другитъ Българе, отъ които не е получавалъ никаквъ помощь въ нуждытъ и стѣсненіята си, и така поставилъ своя народъ и сичко народно много по долу отъ чужеродното. За прѣдишнитъ врѣмена таквози поведе-ние е было извинително, защото сме были по прости; нѣ за днѣсь то е непростителна погрѣшка. Ако ны пыташъ ний днѣсь сичко знаимъ, а пжжкъ не знаимъ че съ таквози поведе-ние упро-пастяваме сичкитъ народны работы и погубяваме способноститъ на много хора, като ги цѣнимъ само по недѣстатѣцитъ, а добритъ имъ свойства не щемъ да знаемъ. Ний знемъ много, нѣ не знаемъ че нѣма человекъ безъ слабосты и че не е важно да отбутваме хората зарадъ слабоститъ имъ, а да ги прѣймаме и употребляваме зарадъ достоинства имъ, когато тѣзи достоинства надминаватъ твърдѣ на далѣчь слабоститъ. Ако чакане да станемъ съвършенны, че тогава да си употребяваме въ работы и да са цѣнимъ; ний ще останемъ само съ чаканіята си, защото таквози съвършенство никого не ще доде. Който проповѣда таквози чаканіе или постѣпва споредъ него, той е или много глупавъ, или много злонамеренъ. Такъвъ трѣба да са отвѣрга, като врѣденъ человекъ. Какъ! Ако сичкы Българе сѣ не-мостѣйны, както има да казватъ нѣкои Тулчанцы, тогава кой ще върше българскитъ работы? Да выкаме отвѣтъ други хора ли? или да напустимъ сичко, каквото сѣ напустили тый. Тогава ний и въ двата случая щѣхме да са покажемъ и умны и родолюбивы. Далѣчь отъ насъ таквызи зли духове! Ний знаимъ, че Българете иматъ голѣмы недѣстатѣцы; не еще по добръ сме увѣрены, че българскитъ работы трѣба да са вършжжтъ само отъ Българе и че тый ще бѣжжтъ много добръ извършены тогава. Каквыто и да сме днѣсь, ний трѣба да са ползоваме отъ онова, което е добро въ насъ, и да отстраняваме отъ помежду си онова, което не е добро. Да отвѣргаме и доброто съ злото, това е безуміе.

Такъзи сж, Господине Редакторе, впечатления, които почерпахъ въ пътуваніето си. Тѣй представяватъ българскитѣ общини не въ толкози добъръ видъ; нѣ това не трѣба да угорчава никого. Азъ показвамъ повече на недостаткитѣ, за да научимъ, че тука или тамъ трѣбать направленія. Общинитѣ не трѣба да ми са сърдѣтъ за неблагоприятнитѣ отзивы, защото не го правимъ, за да ги оскърбимъ. Азъ можахъ и да ги хвалѣмъ; нѣ тогава бихъ имъ направилъ много лошава услуга. Не трѣба да са угорчава и читателя за неутишительното изображение на Българскитѣ работи, защото между злото има и много добро. Азъ на сѣкѣждѣ забѣлжихъ стремленія къмъ усовършенствование и измѣненіе къмъ добро. Подиръ стремленіята иде изпълненіето и нѣй не ще са забавимъ да видимъ положеніето на общинитѣ значително измѣнено къмъ добро. Голѣма частъ отъ раздоритѣ по градищата и селата излизать до нѣкѣждѣ и отъ желаніето за промѣненія. Едни искать по добро, други не искать; едни искать едно, други друго, и раздоритѣ владѣтъ на сѣкѣждѣ. За нѣкътъ тѣ сж вѣдны, защото работитѣ не могатъ да са закрѣпѣтъ; нѣ за бѣжцето това е отъ голѣмъ ползъ. Отъ раздоритѣ ще са разбере по доброто и ще са нареди. Нѣй дѣкъ са пазираме въ сѣстояніе на прѣходъ, когато трѣсимъ доброто, нѣ не сме го напѣрили. Щѣ прѣмине това вѣрѣе, луткаїята ще прѣстанѣтъ и работитѣ ще са убыстрѣтъ. До тогѣзи търпѣние и работливостъ!

Т. ИКОНОМОВЪ.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

ГЕРМАНИЯ. Забѣлжихъ едно социалистично вѣлненіе което са распространявало въ тѣзи страна. Полоофициалнитѣ вѣстници поздравяватъ австро германското сѣгласіе което са е направило. Тѣй го глѣдѣтъ като единъ залогъ за взаимно благоденствіе и за европейски миръ.

РУСИЯ Руското правителство рѣшило да издигне единъ синджиръ твърдинъ върху нѣкои точки въ западнитѣ прѣдѣли на имперіята, който, въ слуѣй на бой съ Европа, ще служатъ за основи на страшни операции. Срѣдоточното мѣсто на тѣзи сгради ще е Брестъ. Този градъ е свързанъ съ желѣзници съ Велика Руссія, Петербургъ и Москва. Тука Руссія щѣла да хвърли сичката си войска противъ непріятеля.

ИТАЛИЯ. Вѣстникъ «Телеграфъ» извѣстѣва че единъ новъ трактатъ за нападѣтеленъ и защитителенъ сѣюзъ са сключилъ между Италия и Пруссія. Отъ друга страна една депеша отъ Виена казва: «Италиянското правителство като са извѣсти за сѣгласіето което е станѣло въ Гастейнъ между Германия и Австрія, прѣвло тѣзи погодби за да са утвърди политическото сѣгласіе между разнитѣ царщини на Европа.»

СѢКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Както бѣхми извѣстили, Великіятъ Визиръ оздравѣлъ почти. Той приглѣжда отъ нѣколко дни насамъ сичкитѣ правителствени книги и испробава да ги. Надѣватъ са да отиди на В. Порта презъ септември.

— Работитѣ на желѣзния пѣтъ отъ Юскюдаръ до Измитъ са осветихъ миналія четвъртъкъ на Хайдаръ паша. Мислятъ че този пѣтъ ще са искара въ една година.

— Холерата са появила въ Бруса.

ИЗВѢСТІЕ. Българското Благодѣтелно Братство «Просвѣщеніе» извѣстѣва на публиката че фотографическитѣ портрети на членовѣти на народнитѣ ни съборъ въ Ортакой излѣзохъ вече и намиратъ са за продажъ въ Балканъ при Г. Н. Минчева, № 71. Въ сѣщото вѣрѣе Братството бърза да обяви че портретитѣ на този сѣщи съборъ които тѣжми да извади Г. Пиматій Цвѣтковъ сж фалшиви и не сж истинни. Нѣй извѣстѣвали прочее че сѣщи портретъ които не носи печата на Братството ще са глѣда за фалшивъ.

Настоятелството.

ДРУЖЕСТВО

НА

ТРАМВАИТИ ВЪ ЦАРИГРАДЪ,

основано съ ираде отъ

Н. Ц. В. СУЛТАНА,

съ дата отъ 12 Джемазулъ Евель 1286.

Капиталъ 400,000 турски лири.

Раздѣленъ на 20,000 акціи по 20 лири сѣка една.

ОСНОВАТЕЛИ НА ДРУЖЕСТВОТО.

Царската отоманската банка;
Главното Дружество на отоманската имперія;
ГГ. Ж. Камондо и Сѣдр;
Христаки Ефенди Зографосъ;
Г. Зарифи;
Конст. Карапаносъ.

СѢВѢТЪ ЗА УПРАВЛЕНІЕ:

ГГ. Констан. Карапаносъ	Прѣдсѣдатель
Д. Фернандезъ (прѣдставителъ на Г. контъ А. Камондо)	Подпрѣдсѣдатель
Е. Дево (прѣдставителъ на царската Отоманска Банка)	Управитель
О Улманъ (прѣдставителъ на главното Друж. на Отоманск. Имперія)	„
Христаки ефенди Зографосъ	„
Г. Зарифи	„

Левалъ Ефенди, директоръ.

ПРОГРАММА.

Дружеството на Трамваи има за цѣль да прѣнеса пѣтици и стоки было съ трамваи (кола по желѣзни пѣтища съ колѣ), было съ омнибуситѣ (публични кола безъ желѣзни линіи.)

То има право оле да са ползува исклучително съ сичкитѣ линіи които може да направи въ Цариградъ и прѣдграїята му прѣзъ пѣтъ години отъ дѣна на сѣставеніето си и именно съ линіитѣ:

1-о отъ Азанъ-Капіа до Ортакой,

3-о отъ Акъ-Сарай до Ели-Куле,

2-о отъ моста до Акъ-Сарай,

4-о отъ Акъ-Сарай до Топъ-Капіа.

Независимо отъ тѣзи линіи Дружеството подложи на одобреніето на Царското Правителство начертаніето на линіята отъ Султанъ Баязидъ до Едирне-Капіа и то изуча сега начертаніето на линіитѣ които възнамѣрява да направи отъ Галата до Пера (Бейоглу) и отъ Юскюдаръ до Чамлъджа.

Освѣнъ това Дружеството имъ намѣреніе да основе скоро много публични кола които ще свързватъ станциитѣ си съ сичкитѣ срѣдоточія на града.

Основателитѣ на Дружеството като искахъ да надвѣятъ най напредъ техническитѣ мѣжнотии които срѣщаше, въ часа на сѣставяніето на Дружеството, основаніето на Трамваи, намѣрихъ за прилично да отложатъ минутата на издаваніето на акціитѣ слѣдъ освѣщеніето на първата линія.

20,000 акціи по 20 лири сѣка една, които сѣставятъ капитала на Дружеството, са издаватъ отъ дѣкъ; отъ сичкитѣ тѣзи акціи 15,000 сж подписани вече отъ основателитѣ, а другитѣ 5,000 са принасятъ на царградската публика за да ги подпише.

Отъ тѣзи акціи, по 8 лири ще са искагъ за сѣки сепетъ, споредъ рѣшеніето на административния сѣвѣтъ, който са сѣстави въ общо сѣбраніе отъ акціонеритѣ на 21 юлія 1871.

Подписката върху 5,000 акціи прилѣсени на Царградската публика ще са отвори въ писалищата:

На Царската Отоманска Банка;

На Главното Дружество на Отоманската Имперія, дѣто може да са намѣрѣтъ още отъ сега образци за исканія на подписване.

УСЛОВІЯ НА ПОДПИСКАТА.

По вѣрѣмето на подписваніето ще са вѣтсе	лира	1
По вѣрѣмето на раздаваніето срѣщу вѣрѣчаніето на приврѣмѣнни свидѣтелства на акціи	„	2
На 20 октоврія 1871 (н. к.)	„	2
На 20 поември 1871 (н. к.)	„	1 50
На 30 декември 1871 (н. к.)	лира	1 50
Отъ които ще са извадятъ за лихва по 5 00 на годината върху 6 12 лири отъ по прѣдшнитѣ внасянія (таксити), радуваніе отъ 14 септември 1871 (н. к.)	0 07	1 43
Сичко	лири	7 93

Опрѣдѣлителнитѣ сенети на акціитѣ на приносителя ще са дадѣтъ слѣдъ послѣдното горѣречено внасяніе. Подписвачитѣ могатъ да платѣтъ по напредъ трити послѣдни внасянія (таксити) съ ешкото 5 на 00 въ годината.

Въ случѣй на забава въ внасяніята, притѣжателя ще плати една лихва отъ 8 00 на годината за сумитѣ не вѣтсени на прѣдписанното вѣрѣе.

Ако не са плати, чѣтырѣ мѣсеца слѣдъ една отъ гореопрѣдѣленитѣ епохи за плащаніята, сепетитѣ които не сж платени ще могатъ да са продаватъ въ рисковѣе и пагуби на притѣжателя споредъ членъ 15 на устава.

Подписката ще са отвори въ понедѣльникъ на 11 септември (н. к.) и затвори въ четвъртъкъ на 14 того по 3 часа слѣдъ пладне (по европейски).

Като туку раздаваніето на акціитѣ са направи, артѣжа отъ залога ще са повърне на тѣзи на които не би могло да са дадѣтъ исканитѣ акціи.

Галата въ Цариградъ 12 24 августъ 1871.

З. Д. Който иска да знае уставитѣ на Дружеството може да са отпрати до Сѣдалището на Дружеството (18, Мехмедъ Али паша ханъ) тѣй както и до писалищата на царската отоманска Банка и до Главното Дружество на Отоманската Имперія.

Продава се по 20 пари.
(Цариградъ, Августъ 24 1871.)

— Онзи денъ въ недѣля събрание са държа въ патриаршіята за избиране на гръцкия патриархъ. Бившия патриархъ Йокима има 21 гласъ; дерконскія владыка 14; бившия патриархъ Антилъ 13; намѣстника на патриаршеския прѣстолъ 8; други кандидати не сполучихъ освѣтъ по 2, 3 и 4 гласа.

— Едно окръжно писмо отъ Г. Бисмарка до посланици при чужди дворове потвърждава че срѣщаніето на двамата императори въ Гастейнъ имало за цѣль да сдружи сичкити царщини за да оздрави мира въ Европа.

— Извѣстятъ че Г. Тьеръ обевилъ прѣдъ комисіята за войнското прѣустройство че ималъ намѣреніе да посѣти прѣзъ врѣмето на почивката на народното събрание главни утвърдени градове на Франция. Казвѣтъ още че началника на изпълнителната вастъ са занимавалъ самъ съ изученіето на повити твърдини които трѣбува да са издигнатъ за защитата на военни френски мѣста.

— Гръцкия царъ пристигналъ на 1 септември въ Гастейнъ (н. к.), и направилъ посѣщеніе на германския императоръ. Императоръ Гийомъ ще остави този градъ на 6 того и ще са срѣщне съ императоръ Францъ Йосифа въ Салцбургъ.

— Проекта на закона, който дава титлата на прѣдсѣдатель на републиката на Г. Тьера са приѣвъ въ вчерашното засѣданіе на френското пародно събрание. Г. Тьеръ благодари, въ едно слово, събраніето за свидѣтелството на високото му довѣріе; той прибави че ще заслужи туй довѣріе чрезъ свършената си прѣданность къмъ интереси на отечеството и начертава поправителната миссия за да прѣустрои правителството което, съ освобожденіето на чуждото занимание, ще бже прѣдмета на постоянни му занимания за да направи тѣй страната да са почита и обича.

— Сръбската скупщина са свикала на 17 септември.

— Прочитамъ въ «Дунавъ»: » Най голѣмти повреди отъ подражаніето на старити обичаи сѣ, че жителитъ нещѣтъ да прѣвърнатъ и съобразятъ земеделческити си орѣдія съ самити нужности на врѣмето; защото тѣзи орѣдія, споредъ както е познато, сѣ избобрѣненіе отъ епохѣтъ на Дяда Адама. При сичко това, правителството тури прѣдъ очити на сѣкиго нови земеделчески машини, отъ които, машината за жьненіето пожьва за единъ денъ толкова, колкото могатъ да пожьнатъ сто души, а машината за вършеніето овършава на денъ 2,500 цареградски кила.

Ако бже имало въ сѣко село, споредъ нуждѣтъ, по двѣ или по три машини за жьненіе и по една за вършеніе нѣма съмнѣніе, че отдавна щеше да ся свърши всичката работа по харманити. Освѣтъ това послѣдната тѣзи машина като прибира житото на едно мѣсто, правителството ще може да си зима десѣтъка сѣки денъ, безъ да има нужда да отива и брѣи снопи и копни. Ето кои сѣ общеполезни работи, за които ний не искаме нито да помислимъ, по причинѣ, че сме прѣгърнали съ двѣ рѣцѣ старити обичаи, и не ни са ще да ги оставимъ.

КНИЖЕВНО ИЗВѢСТІЕ. Зачото Геометріята съ тригонометріятъ и статикѣтъ заедно, както и Българско-Турската граматика I-II часть заедно ся напечатѣхъ и излѣзнахъ вече отъ печатъ, за това оныя училищни заведенія, които иматъ нужда отъ тѣя ръководства, нека ся отнѣсатъ или право до менъ или до Г-на Юрдана Д. Боджѣвъ, въ магазіята на когото ся намиратъ, за да имъ са пратятъ колкото искатъ.

Руссе 8 августъ 1871. Н. Марковъ.

ИЗВѢСТІЕ. Долоподписанный умолява въсчкитъ народны читалища, общины и господиновцы до които има испратены обявленія за да поканятъ и напишатъ спомоществователи за **О с м а н с к и т ѣ З а к о н ѣ**, да пребързатъ да ми съобщятъ имената имъ, понеже въ началото на идущия Септември ще почне печатаніето имъ. Хр. Арнаудовъ.

ИЗВѢСТІЕ. Настоятелството на почтенното Благотѣлно Братство, като напада върху моята картина безъ да я види по напрѣдъ нарича я и фалшива. Дали моята картина която нѣма никакво сношеніе съ тѣхната е фалшива или тѣхната, публиката ще види. Тѣхната картина виѣсто да стане фотографія станала фототипъ, и хора които сѣ съ ясни очи, излѣзли слѣпи. Нѣ както и да е, моята картина когато излѣзе ще ся види. Тя ще е отъ два печѣта както казахме и въ купъ ще са
Иг. К. Цвѣтковъ.

ДРУЖЕСТВО

НА

ТРАМВАИТИ ВЪ ЦАРИГРАДЪ,

основано съ ираде отъ

Н. Ц. В. СУЛТАНА,

съ дата отъ 12 Джемазулъ Евелъ 1286.

Капиталъ 400,000 турски лири.

Раздѣленъ на 20,000 акціи по 20 лири сѣка една.

ОСНОВАТЕЛИ НА ДРУЖЕСТВОТО.

Царската отоманската банка;
Главното Дружество на отоманската имперія;
ГГ. Ж. Камондо и Сѣдр.;
Христаки Ефенди Зографосъ;
Г. Зарифи;
Конст. Карапаносъ.

СВѢТЪ ЗА УПРАВЛЕНІЕ:

ГГ. Констан. Карапаносъ	Прѣдсѣдатель
Д. Фернандезъ (Прѣдставитель на Г. контъ А. Камондо)	Подпрѣдсѣдатель
Е. Дево (прѣдставитель на царската Отоманска Банка)	Управитель
О Улманиъ (прѣдставитель на главното Друж. на Отоманск. Имперія)	„
Христаки ефенди Зографосъ	„
Г. Зарифи	„

Левалъ Ефенди, директоръ.

ПРОГРАММА.

Дружеството на Трамваи има за цѣль да прѣнася пѣтници и стоки было съ трамваи (кола по желѣзни пѣтища съ конѣ), было съ омнибусити (публични кола безъ желѣзни линіи.)

То има право още да са ползува исклучително съ сичкити линіи които може да направи въ Цариградъ и прѣдградіята му прѣзъ пѣтъ години отъ дена на съставеніето си и именно съ линіити:

1-о отъ Азапъ-Капія до Ортакой,	3-о отъ Акъ-Сарай до Еди-Куле,
2-о отъ моста до Акъ-Сарай,	4-о отъ Акъ-Сарай до Топъ-Капія.

Независимо отъ тѣзи линіи Дружеството подложи на удобреніето на Царското Правителство начертаніето на линіята отъ Султанъ Байазидъ до Едирне-Капія и то изуча сега начертаніето на линіити които възнамѣрява да направи отъ Галата до Пера (Бейоглу) и отъ Юскюдаръ до Чамладжа.

Освѣтъ това Дружеството има намѣреніе да основе скоро много публични кола които ще свързуютъ станциити си съ сичкити сръдоточія на града.

Основатели на Дружеството като искаха да надвѣятъ най напрѣдъ техническити мѣчнотіи които срѣщаше, въ часа на съставяніето на Дружеството, основаніето на Трамваи, намѣриха за прилично да отложатъ минутата на издаваніето на акціити слѣдъ освѣщеніето на първата линія.

20,000 акціи по 20 лири сѣка една, които съставятъ капитала на Дружеството, са издавѣтъ отъ днѣсъ; отъ сичкити тѣзи акціи 15,000 сѣ подписани вече отъ основатели, а други 5,000 са принасятъ на цареградската публика за да ги подпише.

Отъ тѣзи акціи, по 8 лири ще са искѣтъ за сѣки сенетъ, споредъ рѣшеніето на административния свѣтъ, който са състави въ общо събрание отъ акціонерити на 21 юлія 1871.

Подписката върху 5,000 акціи приписени на Цареградската публика ще са отвори въ писалищата: На Царската Отоманска Банка;

На Главното Дружество на Отоманската Имперія, дѣто може да са намѣрѣтъ още отъ сега образци за исканія на подписване.

УСЛОВІЯ НА ПОДПИСКАТА.

По врѣмето на подписваніето ще са вѣтсе	лира	1
По врѣмето на раздаваніето сръщу врѣчаніето на приврѣмenni свидѣтелства на акціи	„	2
На 20 октоврія 1871 (н. к.)	„	2
На 20 ноември 1871 (н. к.)	„	1 50
На 30 декември 1871 (н. к.)	лира	1 50
Отъ които ще са извадѣтъ за лихва по 5 0/0 на годината върху 6 1/2 лири отъ по прѣдшнити внасянія (таксити), радуване отъ 14 септември 1871 (н. к.)	0 07	1 43
Сичко	лири	7 93

Опрѣдѣлителни сенети на акціити на приносителя ще са дадѣтъ слѣдъ послѣдното горѣречено внасеніе. Подписвачити могатъ да платѣтъ по напрѣдъ трити послѣдни внасенія (таксити) съ ешконтъ 5 на 0/0 въ годината.

Въ случай на забава въ внасяніята, притѣжателя ще плати една лихва отъ 8 0/0 на годината за сумити не вѣтсепи на прѣдписанното врѣме.

Ако не са плати, чѣтырѣ мѣсеца слѣдъ една отъ гореопрѣдѣленити епохи за плащаніята, сенетити които не сѣ платени ще можѣтъ да са продавѣтъ въ рисковѣ и пагуби на притѣжателя споредъ членъ 15 на устава.

Подписката ще са отвори въ понеделникъ на 11 септември (н. к.) и затвори въ четвъртъкъ на 14 того по 3 часа слѣдъ плаше (по европейски).

Като туку раздаваніето на акціити са направи, артѣка отъ залога ще са повѣрпе на тѣзи на които не бы могло да са дадѣтъ исканити акціи.

Галата въ Цариградъ 12/24 августъ 1871.

З. Д. Който иска да знае уставни на Дружеството може да са отпрати до Съдалището на Дружеството (18, Мехмедъ Али паша ханъ) тѣй както и до писалищата на царската отоманска Банка и до Главното Дружество на Отоманската Имперія.

НА

НА

ОБЩЕСТВО

НА

1871

1871

1871

ОБЩЕСТВО

НА

НА

НА

НА

НА

ОБЩЕСТВО

НА

НА

НА

НА

ОБЩЕСТВО

НА

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО

ОБЩЕСТВО